

Εισήγηση 1ης μέρας: Η Επανάσταση στη Ροζάβα-Βόρεια Συρία

Αραβική Άνοιξη και ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία

Το 2011 είναι η χρονιά κατά την οποία πυροδοτήθηκαν μια σειρά εξεγέρσεων στα αραβικά κράτη της Βόρειας Αφρικής και Μέσης Ανατολής, γεγονός το οποίο έμεινε στην Ιστορία ως Αραβική Άνοιξη. Παρά τα εξεγερτικά και αντικαθεστωτικά χαρακτηριστικά που είχαν τα κινήματα αυτά, η ριζοσπαστικοποίηση τους στις χώρες της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής, εν μέσω των λαϊκών εξεγέρσεων, όχι μόνο δεν οδήγησε σε “δημοκρατικές επαναστάσεις”, αλλά αποτέλεσε το εφιαλτήριο για την ανάδυση φονταμενταλιστικών και στρατιωτικών ομάδων και ακόλουθα σε στρατιωτικά πραξικοπήματα και εθνοτικές /θρησκευτικές συρράξεις.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, ξέσπασαν και οι αντικαθεστωτικές συγκρούσεις και εν συνεχεία ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία το 2011. Από τη μια πλευρά ήταν το καθεστώς Άσαντ και από την άλλη μια κατακερματισμένη αντιπολίτευση που περιελάμβανε φιλοδυτικές, επαναστατικές και τζιχαντιστικές ομάδες.

Η Συρία κατέστη το έδαφος της σύγκρουσης ανάμεσα στα κυρίαρχα μπλοκ εξουσίας καθώς και τους συμμάχους τους, οι οποίοι διεκδικούν κι αυτοί με τη σειρά τους, την διεύρυνση των σφαιρών επιρροής τους. Στη Συρία επί σειρά ετών διεξάγεται ένας αιματηρός εμφύλιος πόλεμος συνθέτοντας ένα περίπλοκο κράμα συμμαχιών, με διαφορετικές επιδιώξεις για τον κάθε εμπλεκόμενο, κι έναν διαρκή αγώνα που θα καθορίσει τις γεωπολιτικές και γεωστρατηγικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή.

Εν μέσω λοιπόν του συριακού εμφυλίου πολέμου, οι κουρδικές επαναστατικές οργανώσεις και οι ένοπλες λαϊκές μάζες με την σθεναρή αντίστασή τους στις επιθέσεις του ISIS, του αμερικανοκίνητου και του μετέπειτα υπό την προστασία της Τουρκίας FSA, των καθεστωτικών δυνάμεων του Άσαντ και την τελική τους επικράτησή στο βόρειο κομμάτι της Συρίας, έφεραν στο προσκήνιο ένα νέο επαναστατικό υποκείμενο στις γεωπολιτικές συγκρούσεις της περιοχής.

Επωφελούμενοι της ευκαιρίας που άνοιξε με τον συριακό εμφύλιο πόλεμο, αρκετές πολιτικο-στρατιωτικές συγκρούσεις εξελίχθηκαν στην περιοχή, από τον Ιούλιο του 2012, μέχρι που οι κουρδικές λαϊκές πολιτοφυλακές αυτοάμυνας ,το YPG και το YPJ, ελευθέρωσαν την περιοχή που είναι αναγνωρισμένη ως το συριακό κομμάτι του Κουρδιστάν και οργάνωσαν μια νέα πολιτική και οικονομική κουλτούρα.

Το κουρδικό επαναστατικό κίνημα και η Επανάσταση στη Ροζάβα/Βόρεια Συρία

Τα επαναστατικά κινήματα του αναδύθηκαν το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα, υιοθέτησαν από την Δύση το έθνος-κράτος ως το μοντέλο “απελευθέρωσης” από τον αποικιοκρατικό ζυγό των βιομηχανικά ανεπτυγμένων δυνάμεων της Δύσης, ενώ μιμήθηκαν σε οικονομικό-πολιτικό επίπεδο το ολοκληρωτικό και αυταρχικό μοντέλο της ΕΣΣΔ, δηλαδή την πλήρη κρατικοποίηση της οικονομίας και των μέσων

παραγωγής και τη δικτατορία της κρατικής γραφειοκρατίας που επανδρωνόταν από το κόμμα μπολσεβίκικου τύπου που ηγείτο του ανταποικιακού απελευθερωτικού κινήματος.

Παρόμοια οπτική είχε και το κουρδικό επαναστατικό κίνημα, όπου το ΡΚΚ (Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν) το οποίο διεξάγει από το 1984 ανταρτοπόλεμο κατά του τουρκικού κράτους στο Βόρειο Κουρδιστάν, είχε ως στόχο την δημιουργία ενός εθνικού κουρδικού σοσιαλιστικού κράτους. Όμως από τα τέλη της δεκαετίας του '90 και κυρίως από την δεκαετία του 2000, ο στόχος της δημιουργίας ενός κουρδικού εθνικού κράτους απορρίφθηκε και προωθήθηκε η ιδέα ενός συνομοσπονδιακού κοινωνικού μοντέλου, το οποίο οι Κούρδοι ονομάζουν Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό και το οποίο εφαρμόστηκε από το 2012, αρχικά στα εδάφη των Κούρδων στη Βόρεια Συρία, αφού κατέρρευσαν οι κρατικές δομές του καθεστώτος Άσαντ μετά την έναρξη του συριακού εμφύλιου.

Το μοντέλο αυτό απορρίπτει τον κρατικό συγκεντρωτισμό και βασίζεται στις Κομμούνες ως τα κύτταρα της νέας κοινωνικής οργάνωσης, στις Λαϊκές Συνελεύσεις και τα Συμβούλια που λειτουργούν με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και όχι στην αντιπροσωπευτική “δημοκρατία” που ανταποκρίνεται στο μοντέλο του κρατικού συγκεντρωτισμού. Επίσης το μοντέλο του Συνομοσπονδισμού δεν περιλαμβάνει μόνο τους Κούρδους αλλά και άλλες εθνότητες και λαούς περιοχής, όπως τους Άραβες, τους Τουρκμένους, τους Γιεζίντι και τους Ασύριους. Σε αυτό το μοντέλο είναι σεβαστή η διαφορετική εθνική και θρησκευτική ταυτότητα των λαών της περιοχής και προάγει την ειρηνική συνύπαρξη τους εντός της Συνομοσπονδίας χωρίς σύνορα.

Ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός βασίζεται στην αυτοδιοίκηση των μαζών, μέσα από αποκεντρωμένες οργανώσεις βάσης οι οποίες συγκλίνουν από τα κάτω προς τα πάνω σχηματίζοντας την κεντρική οργάνωση. Η αυτονομία και η ισότητα στα δικαιώματα μεταξύ διαφορετικών ανθρώπων και εθνοτικών και πολιτισμικών ομαδοποιήσεων συμπληρώνεται και από την θρησκευτική ελευθερία και την ισότητα των φύλων. Το σημαντικότερο είναι ότι η ισότητα τόσο σε θεσμικό επίπεδο όσο και στην πράξη, έχει φανεί πολύ πιο προχωρημένη σε αυτή τη γωνιά της Μέσης Ανατολής απ’ ότι σε οποιοδήποτε σύνταγμα, των δυτικών, «φιλελεύθερων» χωρών.

Αυτή η νέα πολιτικοστρατηγική γραμμή του κουρδικού επαναστατικού κινήματος είναι πάνω απ’ όλα μία αυτοκριτική της κρατικίστικης γραμμής του διεθνούς μαρξισμού, όπου το κλασικό μοντέλο του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα συγκλίνει στον σχηματισμό ενός ισχυρού και ανεξάρτητου έθνους-κράτους με στόχο την βιομηχανική και οικονομική ανάπτυξη με καπιταλιστικούς όρους, ως το ενδιάμεσο βήμα προς τον σοσιαλισμό.

Η ομόσπονδη και πολυεθνική αυτή επανάσταση, συνοδεύεται από ένα εναλλακτικό οικονομικό μοντέλο υπό τον έλεγχο της κοινωνικής βάσης και το οποίο αναπτύσσεται σε αρμονία με τη φύση και το περιβάλλον, ανταγωνιστικά προς τη φύση του καπιταλιστικού συστήματος. Σε αυτή την κοινωνική επανάσταση δεν υπάρχει κάποιο στάδιο που καθορίζεται από τη δράση του κράτους/κόμματος, από τα

πάνω προς τα κάτω. Εδώ έγκειται η ιστορική σημασία της εμπειρίας στην Ροζάβα και το επαναστατικό δυναμικό αυτού του αγώνα, με άλλα λόγια, η δυνατότητα που χαράζεται όχι για την δημιουργία ενός κουρδικού έθνους-κράτους αλλά για την υπέρβαση του κρατικιστικού μοντέλου, για την αυτοδιεύθυνση των λαών.

Γυναικεία απελευθέρωση

Στον πυρήνα του επαναστατικού εγχειρήματος βρίσκουμε την απελευθέρωση των γυναικών και την δομική κατάργηση της πατριαρχίας. Η γυναικεία απελευθέρωση αποτελεί κομβικό παράγοντα για την Επανάσταση στη Ροζάβα- Βόρεια Συρία. Η αυτονομία των γυναικών αποτελεί αναγκαία συνθήκη για να απελευθερωθούν από το σύστημα το οποίο τις καταπιέζει. Όπως στην Παρισινή Κομμούνα το 1871 και την Ισπανική Επανάσταση το 1936, έτσι και στο επαναστατικό εγχείρημα στη Ροζάβα, οι γυναίκες διεκδικούν τη θέση τους στην κοινωνία, μέσω της οργάνωσης και της ίδρυσης γυναικείων ομάδων, διαδραματίζοντας καθοριστικό ρόλο στους αγώνες. Ειδικότερα στη Ροζάβα οι γυναίκες καταφέρνουν μετά από επίμονους αγώνες, την ισότιμη συμμετοχή τους σε όλο το φάσμα της επανάστασης· δημιουργούν κοινωνικές και στεγαστικές δομές, σχηματίζουν τα δικά τους οικονομικά εγχειρήματα, ενώ προηγήθηκε η ίδρυση των Μονάδων Προστασίας Γυναικών(ΥΠΓ) τον Απρίλιο του 2013. Το γυναικείο τμήμα των λαϊκών πολιτοφυλακών, αποτελείται από χιλιάδες μέλη, τα οποία έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στις μάχες που δόθηκαν για την απελευθέρωση των εδαφών από τζιχαντιστικές και αντιδραστικές ομάδες, κάτι το οποίο αποτέλεσε καθοριστικό παράγοντα για την έκβαση του πολέμου. Επιπρόσθετα, οι γυναίκες καταλαμβάνουν, ισότιμα στις δομές διαχείρισης των κοινωνικών και πολιτικών υποθέσεων και καταλαμβάνουν επίσης ισότιμα θέσεις ευθύνης στη διακυβέρνηση της Δημοκρατικής Ομοσπονδίας της Βόρειας Συρίας.

Η γυναικεία “χειραφέτηση” μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία μεταφράζεται ως η επιλεκτική ανέλιξη μερίδας του γυναικείου πληθυσμού σε θέσεις εξουσίας (υπουργικές, βουλευτικές και δικαστικές θέσεις, στα Σώματα Ασφαλείας, σε ανώτερες θέσεις επιχειρήσεων κοκ) και ουδεμία σχέση έχει με την επαναστατική προοπτική, εφόσον γίνεται στη βάση μιας εξουσιαστικής κοινωνικής δομής που στηρίζεται στην ανισότητα. Αυτός άλλωστε είναι ο στόχος της αστικής τάξης, δηλαδή να υποβαθμίσει τη δυναμική των γυναικών όπως αυτή έχει εκφραστεί σε όλη την παγκόσμια επαναστατική ιστορία. Η συμμετοχή των γυναικών στην καθημερινή ταξική πάλη, στους αγώνες στους χώρους δουλειάς, στα σωματεία, στα σχολεία και τις σχολές, στις λαϊκές συνελεύσεις, ανοίγει το δρόμο της χειραφέτησης των γυναικών. Η γυναικεία απελευθέρωση, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον αγώνα του λαού, της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων, για την ανατροπή του καθεστώτος, την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου για την Κοινωνική Επανάσταση.

Η Επανάσταση στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία, οι θέσεις μας ως αναρχικοί και η αλληλεγγύη.

Αναμφισβήτητα η Επανάσταση στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία χαρακτηρίζεται ως η επανάσταση της εποχής μας καθώς μετά από πολλά χρόνια και δεκαετίες έχει μπει σε πρακτική εφαρμογή ένα επαναστατικό κοινωνικό εγχείρημα και πείραμα που αμφισβητεί εμπράκτως το έθνος-κράτος ως τον μηχανισμό διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων, το πολιτικό σύστημα της λεγόμενης αντιπροσωπευτικής “δημοκρατίας” αλλά και την οικονομία της αγοράς.

Μετά την Ισπανική αναρχική Επανάσταση του 1936-’39, την τελευταία επανάσταση που σφράγισε μια ιστορική περίοδο, αυτή του εργατικού κινήματος (1848-1939), ένα εγχείρημα που αγκάλιασε εκατομμύρια ανθρώπους στις περιοχές της ισπανικής επικράτειας, που είχε αποκρούσει το πραξικόπημα του Φράνκο, η Επανάσταση στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία έρχεται να διαψεύσει τον μύθο των απολογητών του καπιταλισμού και του κρατισμού αλλά και τάσεων μέσα στα σύγχρονα κινήματα αντίστασης, ακόμα και αναρχικών συμπεριλαμβανομένων, ότι η εποχή των επαναστάσεων έχει παρέλθει και ανήκει στο παρελθόν.

Όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, το κουρδικό επαναστατικό κίνημα, ήδη από τα τέλη του προηγούμενου αιώνα, άρχισε να προωθεί ένα ομόσπονδο κοινωνικό μοντέλο απορρίπτοντας τις κρατικές, συγκεντρωτικές και ιεραρχικές λύσεις. Το ομοσπονδιακό – συνομοσπονδιακό μοντέλο είναι πολιτικά συγγενές με τις αρχές του αναρχισμού που αναπτύχθηκε από την περίοδο της Α’ Διεθνούς Ένωσης Εργατών. Όλοι οι κλασικοί αναρχικοί, ο Μπακούνιν, ο Κροπότκιν, απέρριπταν το Κράτος ως τον μηχανισμό διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων και προέτασσαν την Ομοσπονδία των Κομμούνων, των παραγωγών και των εργαζομένων που θα αντικαταστήσει το κράτος και το κεφάλαιο. Ο Μπακούνιν έξι μήνες πριν την Παρισινή Κομμούνα, μαζί με άλλους επαναστάτες αποπειράθηκε τον Σεπτέμβριο του 1870 να καταλάβει την Λυών, την δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Γαλλίας και να την μετατρέψει σε Κομμούνα. Καταλαμβάνοντας το δημαρχείο της πόλης εξέδωσαν μια διακήρυξη που πρότεινε την μετατροπή της Γαλλίας – η διακήρυξη κάνει λόγο για το Γαλλικό Έθνος και την Σωτηρία της Γαλλίας δεδομένου του Γαλλοπρωσικού πολέμου που είχε προηγηθεί – σε μια Επαναστατική Ομοσπονδία των Κομμούνων.

Ιστορικά η Κομμούνα δεν ήταν τίποτα άλλο από το αυτοδιοικούμενο, αυτοκυβερνώμενο και αυτοοργανωμένο Δήμο. Από τον καιρό του μεσαίωνα στην Ευρώπη αρκετές πόλεις είχαν αναπτύξει αυτοδιοικητικούς θεσμούς όπως τα δημοτικά συμβούλια και αποτελούσαν ελεύθερα εδάφη που ελέγχονταν από τους πολίτες-κατοίκους τους και αντιπαρατίθονταν στις τότε κρατικές οντότητες των μοναρχιών, των ευγενών-φεουδαρχών σε μια εποχή που επικρατούσε η δουλοπαροικία. Κάποιες από αυτές τις Κομμούνες αναδύθηκαν μετά από επαναστάσεις των λαϊκών τάξεων όπως η Κομμούνα του Μύντσερ στην Βεστροφλία σε μια περίοδο που είχε ξεσπάσει ο πόλεμος των χωρικών στην Γερμανία το 1535 εναντίον των φεουδαρχών και της Καθολικής Εκκλησίας και στην Θεσσαλονίκη το 1342 κατά την Επανάσταση των Ζηλωτών.

Στην Ισπανική Επανάσταση του 1936-’39, στις αγροτικές περιοχές όπου οι αναρχικοί είχαν κολλεκτιβοποιήσει ένα μεγάλο τμήμα της γης και της αγροτικής παραγωγής,

όπως π.χ. στην Ανατολική Αραγωνία όπου ο αριθμός των κολλεκτίβων ήταν γύρω στις 500 με μέλη γύρω στα 500.000, οι κολλεκτίβες των χωρικών ήταν οργανωμένες σε ομοσπονδιακό επίπεδο.

Υπήρχε π.χ. η Ομοσπονδία Αγροτικών Κολλεκτίβων της Αραγωνίας που ιδρύθηκε τον Φεβρουάριο του 1937. Οι αναρχικοί στην ύπαιθρο της “δημοκρατικής” ζώνης της Ισπανίας, στην Αραγωνία, την Ανδαλουσία, το Λεβάντε, την Καστίλη, την Καταλωνία, μακριά από τα μεγάλα αστικά κέντρα όπου το “δημοκρατικό” συγκεντρωτικό κράτος επιβίωνε, είχαν εγκαθιδρύσει ένα ελευθεριακό κομμουνιστικό σύστημα σε ομοσπονδιακό επίπεδο όπου την εξουσία την είχαν οι συνελεύσεις των χωριών που είχαν κολλεκτιβοποιήσει την γη και διαχειρίζονταν τα πάντα: την παραγωγή, την εκπαίδευση, την υγεία κλπ.

Άλλωστε ο φεντεραλισμός – συνομοσπονδισμός ήταν πάγια ο τρόπος οργάνωσης του αναρχικού κινήματος. Οι αναρχικοί και οι αναρχοσυνδικαλιστές όπου είχαν δύναμη και επιρροή οργανώθηκαν σε ομοσπονδίες, στην Ισπανία, την Πορτογαλία, την Γαλλία, την Αργεντινή, την Λατινική Αμερική.

Η CNT (Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας) στην Ισπανία ήταν μια συνομοσπονδία εργατικών συνδικάτων. Το ίδιο και η CGT της Γαλλίας που ήταν η πρώτη αναρχοσυνδικαλιστική εργατική ομοσπονδία από το 1895 μέχρι τον α΄ παγκόσμιο πόλεμο, πριν περιέλθει στον έλεγχο του ΚΚΓ, η FORA της Αργεντινής κλπ.

Το ίδιο ισχύει και για τις αμιγώς αναρχικές ομοσπονδίες, την FAI της Ισπανίας και της Ιταλίας, την FA της Γαλλίας. Ο ομοσπονδιακός τρόπος οργάνωσης, ο φεντεραλισμός, έρχεται σε αντίθεση με το μαρξιστικό μοντέλο που προτάσσει το συγκεντρωτικό κόμμα ως το μοντέλο οργάνωσης της εργατικής τάξης και του “εργατικού κράτους” (δικτατορία του προλεταριάτου).

Ο ομοσπονδιακός χαρακτήρας οργάνωσης των αναρχικών αντανακλά και την πρότασή τους όσον αφορά τον ομοσπονδιακό – συνομοσπονδιακό χαρακτήρα της κοινωνίας που επιδιώκουν, την ακρατική αταξική κοινωνία. Αντίθετα ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας των κομμουνιστικών κομμάτων αντανακλά τον κρατικιστικό – γραφειοκρατικό χαρακτήρα της κοινωνίας που επιδιώκουν και που επιβλήθηκε στην Σοβιετική Ένωση, την Ανατολική Ευρώπη, την Κίνα και σε χώρες του Τρίτου Κόσμου όπου επικράτησαν αντιαποικιακά και αντιιμπεριαλιστικά κινήματα και αντάρτικα.

Θα μπορούσαμε να βρούμε πολλά κοινά σημεία ως αναρχικοί με τον Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό της Επανάστασης στη Ροζάβα-Βόρεια Συρία όπως η απόρριψη του έθνους-κράτους, η απόρριψη της πατριαρχίας και η χειραφέτηση των γυναικών, ο συνομοσπονδισμός, ο διεθνισμός, η αυτοοργάνωση, η αποκέντρωση, η πολιτική και οικονομική διαχείριση από την κοινωνική βάση, η απόρριψη της αντιπροσωπευτικής “δημοκρατίας” και η υιοθέτηση της άμεσης δημοκρατίας, η κοινωνική οικολογία, το συμβουλευτικό σύστημα και οι Κομμούνες.

Ωστόσο αν και αρκετοί αναρχικοί έχουν πάει στη Ροζάβα, από την Αμερική, την Ελλάδα και την υπόλοιπη Ευρώπη, να πολεμήσουν εθελοντικά στο πλευρό των Κούρδων αγωνιστών, ενάντια στους τζιχαντιστές του ISIS (Ισλαμικό Κράτος) και μάλιστα έχουν δώσει τη ζωή τους για την επανάσταση, το επαναστατικό εγχείρημα

της Ροζάβα-Βόρειας Συρίας δεν είναι αρκετά γνωστό, ούτε έχει προσελκύσει την προσοχή και το ενδιαφέρον που θα άξιζε από τον α/α χώρο στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Παράλληλα υπάρχει και η διαστρεβλωμένη αντίληψη και η πολεμική κομματιών της αριστεράς, ότι η ιστορία αυτή εντάσσεται στα σχέδια του διεθνούς ιμπεριαλισμού για την ανατροπή του φιλορωσικού και αντιαμερικανικού καθεστώτος Άσαντ που ως κράτος-παρίας αποτελεί στόχο της Δύσης ήδη από την δεκαετία του '90, επειδή δεν είναι ενσωματωμένο στο διεθνές σύστημα της οικονομίας της αγοράς, άποψη η οποία ουσιαστικά δεν είναι αντιιμπεριαλιστική γιατί στηρίζει τον ρώσικο ιμπεριαλισμό έναντι του αμερικάνικου.

Αρκετοί στον α/α χώρο δείχνουν να τους ξενίζει το γεγονός ότι το εγχείρημα αυτό έχει αφετηρία τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των Κούρδων για την αυτοδιάθεση τους - πολλοί θεωρούν ότι η εθνότητα είναι μια εφεύρεση και αυτοπροσδιορίζονται ως “αεθμιστές” - όμως οι κλασικοί αναρχικοί (βλ. Μπακούνιν) δεν αρνούταν την ύπαρξη των εθνοτήτων, όμως εναντιώνονταν στο έθνος-κράτος το οποίο ήταν εφεύρεση της αστικής τάξης και πίστευαν ότι η αυτοδιάθεση των λαών μπορεί να εκπληρωθεί μόνο μέσα από μια ακρατική διεθνή συνομοσπονδία που θα σέβεται την διαφορετικότητα των λαών όσον αφορά την εθνική ταυτότητα, τα ήθη και τα έθιμα, την γλώσσα.

Δεν έχουμε σκοπό να εξιδανικεύσουμε ούτε να παρουσιάσουμε ότι όλα είναι τέλεια στο επαναστατικό εγχείρημα στην Βόρεια Συρία.

Στα πλαίσια της γεωστρατηγικής σύγκρουσης που μαίνεται, όπως αναφέρθηκε, στο έδαφος της Συρίας ανάμεσα στις ΗΠΑ, Αγγλία και Γαλλία που συνεπικουρούνται από το Ισραήλ και την Σαουδική Αραβία και από την άλλη μεριά η Ρωσία και το Ιράν που συνεπικουρούνται από τη Χεζμπολάχ, το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα είναι “σύμμαχος” με τη Δύση στον “κοινό” αγώνα κατά του ISIS. Τέτοιες ευκαιριακές λυκοσυμμαχίες όμως ιστορικά έχουν αποδειχθεί ότι δεν έχουν καλή κατάληξη για τα απελευθερωτικά κινήματα.

Να υπενθυμίσουμε ότι η αριστερά της δεκαετίας του '40 στην Ελλάδα που ήλεγχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που δεν ήταν ένα αντικαπιταλιστικό επαναστατικό κίνημα αλλά ένα εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο που στόχευε στην αβασίλευτη δημοκρατία, συνεργάστηκε στην κατοχή με ιμπεριαλιστικές δυνάμεις όπως η Αγγλία στον “κοινό” αγώνα κατά του Άξονα. Όμως αυτό δεν εμπόδισε την σύγκρουση των Δεκεμβριανών, ούτε την καταστολή του εαμικού κινήματος.

Ας μην ξεχνάμε ότι οι αναρχικοί στην Ισπανία έκαναν καταστροφικές επιλογές σε τακτικό επίπεδο όπως το να διαχωρίσουν την επανάσταση από τον πόλεμο εναντίον του Φράνκο. Δηλαδή στα πλαίσια του αντιφασιστικού αγώνα συνεργάστηκαν με το αντεπαναστατικό Λαϊκό Μέτωπο, ανέχτηκαν την επέμβαση της Σοβιετικής Ένωσης παρά την εκκαθάριση των αναρχικών από τους μπολσεβίκους, πράγμα που βοήθησε στην καταστολή της επανάστασης μετά το 1937 από την “δημοκρατία” πριν την επικράτηση του Φράνκο.

Αποδεικνύεται διαχρονικά επίκαιρη η φράση του Μπακούνιν για την Παρισινή Κομμούνια όπου απαντώντας στις επικρίσεις εκ μέρους κάποιων “καθαροίμων” επαναστατών ότι η Παρισινή Κομμούνια δεν ήταν αρκετά σοσιαλιστική, ότι “...ανάμεσα στις τελειότερες θεωρίες και την πρακτική τους εφαρμογή υπάρχει μια

τεράστια απόσταση που δεν μπορεί να καλυφθεί μέσα σε λίγες μέρες...”.

Το μεγαλύτερο επίτευγμα της Επανάστασης στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία είναι ότι υπάρχει και με τα επιτεύγματα της και με τις ατέλειες και ότι έχει ήδη αντέξει αρκετά χρόνια δίνοντας ένα ρεαλιστικό παράδειγμα στους καταπιεσμένους όλου του κόσμου.

Εν κατακλείδι, ο συριακός εμφύλιος δεν έφτασε ακόμα στο τέλος του και ο κίνδυνος συνεχίζει να ελοχεύει για το επαναστατικό εγχείρημα της Ροζάβα, παρά την ήττα του ISIS. Το επόμενο διάστημα αρχίζει η εποχή της ανοικοδόμησης της εναλλακτικής κοινωνίας που προτάσσουν, η κατοχύρωση των κεκτημένων της Επανάστασης καθώς και η πολιτική αλλά και φυσική, από μεριάς μας, υπεράσπισής της. Ο απολογισμός του αγώνα που διεξάγεται από τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις και από τους διεθνιστές μαχητές είναι πάνω από 11.000 μάρτυρες. Το Άφριν παραμένει κατειλημμένο από τζιχαντιστές του FSA που υποστηρίζονται πολιτικά και υλικότεχνικά από την Τουρκία. Ο αγώνας συνεχίζεται με τη διεξαγωγή ανταρτοπόλεμου ενάντια στα αποικιακά σχέδια του Ερντογάν, τη δημογραφική αλλαγή του καντονιού και με απώτερο σκοπό την ενσωμάτωσή του, στην τουρκική επικράτεια.

Το Κομπάνι έγινε το παγκόσμιο σύμβολο της κουρδικής αντίστασης

Το Άφριν είναι η Αντίσταση της εποχής μας

Η Επανάσταση στη Ροζάβα είναι η επανάσταση της εποχής μας

Το επαναστατικό εγχείρημα της Ροζάβα – Βόρειας Συρίας μπορεί να αποτελέσει ένα φωτεινό παράδειγμα προώθησης του αγώνα σε διεθνή εμβέλεια ενάντια σε ότι καταπιέζει και εκμεταλλεύεται τους λαούς. Από την πλευρά μας, ως αναρχικοί, πιστεύουμε πως μόνο ένα ένοπλο, ταξικό και διεθνιστικό επαναστατικό κίνημα μπορεί να αντιπαρατεθεί με την πολιτική και οικονομική ελίτ με σκοπό την εγκαθίδρυση της αταξικής και ακρατικής κοινωνίας θεμελιωμένο στις βάσεις του ελευθεριακού κομμουνισμού.

**Πρωτοβουλία αλληλεγγύης
στην Επανάσταση στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία**